

DE NORD A SUD

Xavier Garcia
escriptor

“La meua font d’inspiració sempre són les Terres de l’Ebre”, sento que deia l’altre dia a TV3 Vicent Pellicer Ollés, poeta-fotògraf, narrador, viatger, professor de català, que va néixer el 1956 al Baix Aragó (Valdealgofra) i que viu a Jesús (Baix Ebre), des dels nou anys, amb prou temps, per tant, per haver-se amerat de les essències d’aquests paisatges i de la cultura de les seves gents.

El cas és que aquest xicot -que cada dos anys, de mitjana, treu un gran llibre d’imatges i textos pasats de poesia- acaba de publicar, novament a Cossetània Edicions, de Valls, un altre d’aquests volums en gran format, titulat *Vida a l’Ebre*, amb un subtítol que recull un vers del cèlebre poema de Gerard Vergés (Tortosa, 1931-2014): *Parlo d’un riu mític i remorós*.

I és que aquestes Terres de l’Ebre, dels nostres amors i dolors (està vist que no hi ha amor sense una mica o molt de dolor), donen per

molt si se les saben mirar, veure i aprendre, perquè són una lliçó constant per als nostres sentits, sentiments i sensacions.

Obre el gran volum -que compta amb el suport de la Generalitat i de l’IDECE (Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l’Ebre)- el poema complet de Vergés, que ha esdevingut un estàndard d’identitat, segueix un llistat d’agraïments a les persones i entitats que han estimulat la publicació de l’obra (de polítics a barquers, de fotògrafs a naturalistes i de gents de les riberes a la seva esposa, Mercè Sebastià, amb qui ha compartit la llarga aventura fluvial) i tot seguit, a doble pàgina, en color (com la resta dels centenars d’imatges), una d’espectacular on es veuen les aigües del Matarranya abocant-se a l’Ebre.

Abans encara del deversall d’imatges, el preàmbul del conseller d’Empresa i Treball, Roger Torrent, posant en relleu els trenta anys de l’IDECE i els corresponents a la Reserva de la Biosfera, realitats col·lectives que uneixen, justament, empresa, treball i ciència.

Vaig fullejant l’extens repertori fotogràfic, amb l’Ebre i els seus marges captats en les diverses esta-

cions de l’any: les aigües navega- des per humans, solcades per corbs marins, saltant a l’embassament de Riba-roja, fumejant als matins d’hivern, fauna i flora convivint en harmònica relació, canyars, xops i tamarius, i cavalls a la Reserva de Sebes, a Flix, fruiters en plena floració, els fabulosos boscos de ribera i els camps de conreu (oliveres, vinyes, ametllers...), tot un món en què els petits pobles, que continuen afectats pel despoblament, s’integren mal que bé vora el gran riu, que no per casualitat els romans batejaren com a *Oleum flumen* (Riu d’oli).

Quan veig la plana d’Ascó i, més avall, el Pas de l’Ase, la memòria em porta a aquell estiu de fa més de cinquanta anys, quan vaig descobrir la potència terral d’aquest conjunt geogràfic, llavors encara immaculat de centrals nuclears i transvasaments.

I Móra (amb les tertúlies al Turú, on cada paraula era una sentència), Garcia (et recordo, Joan Montamat), Benissanet (salut, Mestre Bladé) i Miravet (on pintà el gran Joaquim Mir), tot conformat per un ben viure que la història ha desdibuixat una mica, però que, sens dubte, renaixerà.

Benaurades imatges captades per

un ull enamorat que ens fan veure el que, davant dels nassos, sovint no veiem. És “La cançó de l’Ebre” que tants han treballat, cantat, pin-

tat, escrit i fotografiat, com aquest nostre company de treballs i dies, tots dedicats a sublimar la potència d’aquesta terra que estímem.

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

